

[PRZYTRĄCIĆ *vb pf*

praet 3 sg m przytrącił. ◇ imp 2 sg przytrąć.

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

1. *Uderzyć o coś [co]:* To mowi Pan Bog/ Vderz rekę twoię/ y przytrąć nogę twoię [*allide pedem tuum*]/ á rzecz: Ach nieftotys ná wízyftkie obrzydliwości złych rzeczy domu Izráelfkiego *Leop Ez 6/11 (Linde)*.

2. *Przygnieść, przycisnąć [kogo do czego]:* tam tedy na tym zawrocie Pan Chrystus padł z krzyżem; więc iż zemdlony krzyża znosić nie mógł, który go do onej skały przytrącił, przyniewolili Simonem Cyrenaeum, który za nim krzyż dźwigał. *RadzPodróż 82.*

Synonimy: 2. przycisnąć, przygnieść, przytłoczyć.

Formacje współrdzenne cf TRĄCIĆ.

AĆ